

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Carina Filella

El tramvia

Els programes electorals dels cinc partits amb representació al Parlament de Catalunya que concorrien a les eleccions del 2003 tenien una coincidència clara: tots demanaven la construcció d'un tramvia, conegut aleshores com a Tramcamp, que havia d'unir les principals ciutats del Camp de Tarragona i que ja feia alguns anys que es veia com un bon tapaforats al nefast servei de transport públic a la que és la segona àrea metropolitana de Catalunya. Al Camp de Tarragona ens movem (ens hem de moure) amb vehicle privat. Només com un mer exemple de tants com n'hi ha: per anar de Montblanc a Tarragona tenim tan poques freqüències en bus que no en queda cap altra que agafar el cotxe. Històricament ens ho han posat ben difícil viatjar en transport públic, per la manca de connexions ràpides i freqüents. I per no tornar a parlar de l'estació d'alta velocitat, que es troba a tretze quilòmetres de Tarragona i a vint de Reus. Bona part de la mobilitat al Camp és interna, però la utilització de trens i autobusos només arriba al 18%. No ens queda cap altra opció. Aquest dilluns, més de vint anys després que la construcció d'un tramvia es comencés a plantejar com una necessitat absoluta, sembla (volen pensar que sí) que es farà realitat. La Generalitat licitarà en les pròximes setmanes la redacció del projecte del tren tramvia entre Cambrils i Vila-seca i, en una segona fase, també unirà les ciutats de Reus i Tarragona. Una bona manera de començar a sanejar la xarxa de transports públics en un territori fins ara ignorat, si no maltractat, per les administracions.

EDITORIAL

Sentència contra l'escola catalana

L'ultimàtum del TSJC al govern de la Generalitat perquè garanteixi un 25% de castellà vehicular en tot el sistema educatiu català és una ingerència incomprensible i alhora inadmissible del poder judicial en una qüestió que està regulada des del consens social i educatiu, a partir de criteris estrictament pedagògics, amb l'objectiu que els alumnes siguin competents en les dues llengües cooficials a Catalunya. El model d'escola catalana, basat en la immersió lingüística, compleix a bastament aquest objectiu des de fa més de tres dècades, com demostren reiteradament les proves de competència de castellà, que situen els alumnes catalans al mateix nivell i en alguns casos per so-

bre dels d'altres comunitats espanyoles, bilingües i monolingües. Però, més enllà de l'èxit acadèmic d'integrar en l'aprenentatge dels alumnes dues llengües en comptes d'una, la immersió també ha tingut un efecte molt positiu de cara a la cohesió social i la igualtat d'oportunitats.

Resulta difícil trobar un motiu o interès que no sigui de caràcter ideològic i polític per atacar aquest model, des de la intromissió judicial i el despropòsit d'imposar una quota del 25% de castellà als projectes pedagògics de totes les escoles. En aquest sentit, no té res de particular que una ministra de Justícia defensi que cal acatar i complir les sentències judi-

cials, però sí que és força revelador que ni Pilar Llop, ni el govern progressista de Pedro Sánchez no considerin excessiva o innecessària la intervenció judicial per aconseguir un objectiu que ja es compleix, que no defensin amb més convicció el model d'escola que ho fa possible fa dècades, o que no puguin demostrar una major complicitat amb el govern de Pere Aragonès en un tema sensible com aquest i en un marc de diàleg polític que se suposa creïble i fluid. I això inclou, no cal dir-ho, la calculada ambigüitat d'un PSC que, a remolc de Ciutadans, del PP i de Vox, ha decidit aparcar el seu compromís, en altres temps inqüestionable, amb la defensa de la llengua pròpia del país, la catalana.

La foto

Ajut militar a Ucraïna, descarregant-se ahir a l'aeroport de Kíev d'un avió procedent dels Estats Units. La diplomàcia està en marxa, però els preparatius per a una guerra també ■ EFE

La frase del dia

Patricia Plaja

PORTAVEU DEL GOVERN

“L'oci nocturn no estarà tancat ni un dia més del necessari. Les mesures s'aixequen i es dicten seguint criteris epidemiològics”

Keep calm

L'exduc de Palma, Iñaki Urdangarin, i la infanta Cristina se separen. La cosa més normal del món. Tot i que ells ho situïn en el terreny de la vergonya i el ridícul amb l'eufemisme “*interrumpir nuestra relación matrimonial*”. Per a l'altra infanta, Elena, van triar “*cese temporal de convivencia*”. Que diria que encara dura. Fa 15 anys. Que separar-se sigui de súbdits demostra que la institució no acaba d'atrapar el 2022.

Però del comunicat que han emès després de publicar-se les fotos de l'exjugador del Barça agafat de la mà d'una altra dona, també criden l'atenció els altres fragments. Diu: “*De común*

L'eufemisme

Tian Riba

acuerdo, hemos decidido interrumpir nuestra relación matrimonial. El compromiso con nuestros hijos permanece intacto. Dado que es una decisión de ámbito privado, pedimos el máximo respeto a todos los que nos rodean.

A veure. Això d’“*el compromiso con nuestros hijos permanece intacto*” mereix una emoticona amb ulls de sorpresa. Perquè la pregunta és: com ha de quedar, si no, el compromís amb els fills? Entenc que el que volen dir és que, per molt que se separin com a parella, seguiran sent pares d'uns fills i tots dos exerciran com a tals de manera responsable. Però això no és lloable. S'hauria de donar per descomptat.

I després hi ha la part de la decisió de l'àmbit “privat” que cal respectar. Respectar, per descomptat. Ara, privat? El matrimoni que va donar a Urdangarin el títol de duc amb què va fer negocis corruptes? A la vista que Espanya ha empitjorat en el rànquing de percepció de la corrupció de Transparencia Internacional, i que això afecta, per exemple, les inversions que puguin arribar, tenim dret a informar, opinar i, si convé, fer mofa d'un matrimoni que ha afectat la nostra economia. I més si resulta que, com ha explicat la periodista Mariàngel Alcázar, l'escola suïssa la paga, o l'ha pagat, la reina Sofia. Amb els nostres impostos.